

повдигне, и съ нозѣ-те погазенъ-тъ правдина пакъ да исправи. Тѣ са съ това утѣшаватъ, защо съ очи-те си видатъ, какъ нищо не стои на миръ, нити на небо-то, нити на земь-тъ, кое-то челоуѣческо-то мѣдрованіе и сичко презирающе-то своелюбіе не е окалало и обезсветило. Видатъ, какъ поголѣма-та часть христіанска презрительно погледука на свои-те единовѣрни, христіани, и какъ са стиди отъ своѣ-тъ вѣрѣ исто така, какъ-то що са стиди разуменъ челоуѣкъ отъ будалашинъ-тъ на своѣ-тъ младость. Видатъ, какъ друга-та много поголѣма-та часть христіанска отъ немарность на правителство-то и на учители-те въ найголѣмъ глупость, въ суевѣріе и незнаніе лежи, и нити познака природно-то си достоинство, нити мысли за Бога така, какъ то що е Богу достойно, нити има ясно понятіе за вѣчность-тъ. Видатъ, какъ много отъ служители-те на сватый-атъ олтаръ, преемницы-те апостолски, проповѣдницы-те на наукъ-тъ Христовъ, сами невѣруватъ онова, въ кое-то учатъ други-те да вѣруватъ и пріиматъ тоа сватый чинъ на себе само да намератъ въ него своѣ-тъ добръ хранѣ, а не отъ вътрешно-то виканье да пріиме чинатъ, па за ради това го и извършуватъ съ найголѣмо лекомысліе, защо това високо званіе дръжатъ като нѣкое художество. Найпосле, какъ тыа исты-те челоуѣцы съ намѣреніе просты-атъ народъ въ глупость и суевѣріе утвърждаватъ, а окамо го въ срдце-то изсмеиватъ; какъ смиреніе и братолюбіе праторучуватъ, а сами са надуватъ, кавги праватъ, злобуватъ, и завиждатъ и непріятелствуватъ.

И пакъ кажъ, чи са сички-те почтени съ това утѣшаватъ, чи ще макаръ кога да дойде день, въ